

které rozhodnutí to bude snad jeviti v otázce st-lovy státní příslušnosti vůbec.

Z uvedených důvodů nebylo lze shledati stížnost důvodnou.

Č. 2452.

Státní zřízení: O podmínkách připuštění ke zkoušce podúřednické.

(Nález ze dne 4. června 1923 č. 7538).

V ě c: Otakar V. v Praze proti ministerstvu veřejných prací o připuštění k podúřednické zkoušce.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, úřední zřízenec přidělený ředitelství pro stavbu vodní drah v Praze, podáním z 11. dubna 1922 zažádal, aby byl připuštěn k podúřednické zkoušce a po složení jejím jmenován podúředníkem ve smyslu zákona z 24. března 1920 č. 221 Sb. resp. vl. nař. z 6. listopadu 1920 č. 609 Sb., uváděje, že je od 1. září 1908 definitivním zřízencem, byl 22. září 1921 přidělen k uspořádání technického archivu a od 14. ledna 1922 je zaměstnán u telefonních přístrojů. Nař. rozhodnutím min. veř. prací žádosti té nevyhovělo, poněvadž službu v telefonní centrále nelze považovati za práci výše kvalifikovanou, a žadatel nebyl tedy zaměstnán výlučně pracemi výše kvalifikovanými po 6 měsíců, nýbrž pouze necelé 4 měsíce.

Stížnost spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že služba st-lovu v telefonní centrále, jejíž způsob a obsah blíže popisuje, neuznává za práci výše kvalifikovanou ve smyslu § 3 vl. nař. 609/20, a vytýká dále vadné řízení, ježto žal. úřad, ač přednosta ředitelstva pro stavbu vodních cest v Praze potvrzoval, že činnost v telefonní centrále lze pokládati za práci výše kvalifikovanou, hodnotil ji jinak, aniž předem vyšetřil, v čem služba ta záleží.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Podle § 5 vl. nař. z 6. listopadu 1920 č. 609 Sb. mohou ke zkoušce podúřednické připuštění býti jenom sluhové (zřízenci), kteří jsou v posledním roce předepsané služební doby a vyhovují podmínce § 1, odst. 1 č. 2, t. j. konali práce výše kvalifikované (§ 3) a to buď výlučně po půl roku nebo vedle prací sluhovských aspoň po jeden rok.

§ 3 cit. nař. uznává za práce výše kvalifikované ve smyslu § 1 zák. z 24. března 1920 Sb. č. 221 a) kancelářské práce podřízeného významu, b) různé práce a služby, které předpokládají zvláštní důvěru, svědomitost a inteligenci, c) odborné práce, které vyžadují odborného výcviku. Služba v domácí telefonické centrále o sobě není ani prací kancelářskou, ani odbornou prací vyžadující odborného výcviku. Nespadá nutně ani do kategorie b). Ovšem může povahu takové služby, předpokládající zvláštní důvěru, svědomitost a inteligenci, míti podle okolností konkrétního případu zejména hledíc k rozsahu a složitosti své a k požadavkům, jež se na ni kladou; je-li však tomu tak, je otázkou skutkovou, jejíž posouzení vyhraženo je úřadu správnímu, aniž nss úsudek jeho po této stránce meritorně může přezkoumávati. Usou-

dil-li žal. úřad, že v daném případě služba st-lova v domácí telefonické centrále ředitelstva pro stavbu vodních cest v Praze nevykazuje oněch zvláštních vlastností, nelze v tom spatřovati nezákonnost. Ale ani vytýkané vady řízení tu není. V tomto směru nebylo lze přihlížeti k vývodům stížnosti, které uvádějí, že st-l v souvislosti se službou telefonickou a dále i vedle ní vedl různé výkazy a seznamy, neboť tyto okolnosti v administrativním řízení nebyly uvedeny (§ 6 zák. o ss). Pokud pak se týče vlastní služby telefonické neuvedl st-l ve své žádosti rovněž žádných zvláštních okolností, tuto jeho službu charakterisujících, a nemůže proto spatřovati porušení svého práva procesního v tom, že úřad jich nezjišťoval. Nelze však shledávati vadu řízení ani v tom, že úřad nekonal před svým rozhodnutím nějakých šetření z povinnosti úřední, ježto šlo o okolnosti jemu úředně známé, které zvláštního zjišťování nevyžadovaly. Konečně není ani vadou řízení, že žal. úřad okolnosti tyto jinak hodnotil nežli bezprostřední služební přednosta st-lův, poněvadž toto hodnocení je součástí rozhodovací činnosti samé a přísluší tedy žal. úřadu samostatně, aniž je v tom směru vázán úsudkem podřízeného služebního úřadu.

Jeví se tedy stížnost bezdůvodnou.

Č. 2453.

Pozemková reforma: Význam spoluvlastnictví zabrané půdy pro vyměření hektarového příspěvku.

(Nález ze dne 5. června 1923 č. 7554.)

Věc: Leopold a Emerich S. v Lučenci proti státnímu pozemkovému úřadu (rada Boh. Vančura) stran hektarového příspěvku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: — — — — —

Podle 4. odst. § 5 vl. nař. z 29. prosince 1921 č. 496 Sb. osvobozena jest od hektarového příspěvku část zabraného majetku do 250 ha, jinak podléhá příspěvku tomu veškerá zabraná půda a to při spoluvlastnictví celková půda nalézající se ve spoluvlastnictví v ten způsob, že část 250 ha cdečítá se pouze jednou.

V daném případě vycházel žal. úřad z předpokladu, že jde o majetek zabraný, totiž o nemovitosti ve výměře 511 ha náležející vlastnický týmž spoluvlastníkům.

Dle obsahu námitek činí celková plocha pozemkového majetku st-lů 576 ha a připouští st-lé, že majetek ten je jim knihovně společně připsán a že jej společně obhospodařují. Nicméně mají za to, že hektarový příspěvek byl vyměřen nesprávně, ježto prý mělo býti odpočteno pro každého z nich 250 ha, vycházejíce, jak ze stížnosti patrné, z názoru, že nejde o poměr spoluvlastnický, jaký má na zřeteli § 4 zábor zák., poněvadž prý za spoluvlastníky lze považovati pouze manžely nebo rodiče a děti, kdežto v daném případě jde o osoby, nalézající se pouze v pobočném příbuzenském svazku, totiž strýce a synovce.